

toho zažalovaný výrok znamená, že přítomné obecnstvo (nebo jeho část) protestovalo panu F. do očí proti schismatické propagandě, proti verbování kandidátů do Bělehradu.

Při posuzování, zda pravdivost obsahu tohoto výroku byla dokázána, je třeba vzít v úvahu tato skutková zjištění odvolacího soudu: 1. že více přítomných protestovalo proti Dr. F. a že podkladem toho bylo, že byl podezříván, že je stoupencem pravoslavi; 2. že svědci potvrdili, že ve spolku Duchnoviče, jehož čelným představitelem byl soukromý žalobce, byly dávány informace o studiu pravoslavného bohosloví v Bělehradě a že svědek J. M. též potvrdil, že Dr. F. doporučoval toto studium.

Po srovnání uvedených skutkových zjištění s obsahem a smyslem výroku nelze uznati, že skutková zjištění dokazují, že soukromý žalobce dělal schismatickou propagandu a že verboval kandidáty do Bělehradu, jak právě jemu zažalovaným výrokem bylo vytýkáno, když se uvádělo, že lid proti tomu protestoval soukromému žalobci do očí, tedy to předhazoval právě jemu osobně. Je-li dokázáno pouze, že soukromý žalobce v jednom případě doporučoval studium pravoslavného bohosloví a že nezabránil, aby ve spolku někdo jiný nedával v tomto směru informaci, neměla tato jeho činnost pouze v jednotlivém případě, resp. pouhé opominutí případné nějaké povinnosti ve spolku, takového dosahu, jaký je obsažen v pojmu propagandy a verbování, tedy v činnosti nejen aktivní, nýbrž i velmi intenzivní. Proto nelze tu důvodně mluvit o zdařeném důkazu pravdy a je zmateční stížnost obžalovaných v tomto bodě bezdůvodná.

Pokud však zmateční stížnost soukromého žalobce uplatňuje důvod zmatku podle § 385, č. 1 c) tr. ř. námitkou, že se obžalovaní nemohou dovolávat ani důvodu omluvitelného omylu, poněvadž se nepřesvědčili, zda informace jim poskytnuté zakládají se skutečně na pravdě, je bezdůvodná, neboť vzhledem ke shora uvedeným skutkovým zjištěním mohli se obžalovaní domnívat, že podezření části obecnstva, že soukromý žalobce mohl agitovati pro pravoslavi, je opodstatněno, když mu to i veřejně bylo řečeno u příležitosti schůze spolku, jehož byl čelným funkcionářem a v němž se podle zjištění vrchního soudu informace o studiu pravoslavného bohosloví v Bělehradě udělovaly. To v souzeném případě k důkazu omluvitelného omylu stačí tím spíše, že obžalovaní nebyli přímými původci urážlivého tvrzení, ale jen o něm podle průběhu schůze referovali. I když jako rozšiřovatelé urážky za ni ovšem odpovídají, lze za těchto okolností uznati zjištěné předpoklady důkazu omluvitelného omylu za plně postačující.

Čís. 5402.

Předpis § 53 min. nař. čís. 81/1910 ř. z. nebyl zrušen vládním nařízením ze dne 30. června 1932, čís. 107 Sb. z. a n.

Zavinění majitele autodopravy (§ 53 min. nař. čís. 81/1910 ř. z.), pustil-li přeplněný autobus v horském kraji na cestu s terénem majícím

prudký spád, ačkoli mu bylo před odjezdem vozu sděleno, že ruční brzda autobusu je vadná.

Příčinná spojitost mezi tímto opominutím a nastalým úrazem není přerušena tím, že řidič autobusu vlastním neopatrným jednáním přivodil nemožnost použití nožní brzdy a dovršil tak nezpůsobilost brzdy ruční.

Okolnost, že majitel autodopravy nemohl předvídati, že řidič autobusu bude brzdy používat neodborně, je s hlediska § 337 tr. zák. nezávažná.

(Rozh. ze dne 17. října 1935, Zm I 661/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného J. R. do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 25. března 1935, jímž byli J. R. a A. H. uznáni vinnými přečinem proti bezpečnosti života podle § 337 tr. z.

Z d ů v o d ů :

Nejasnost, spatřovaná stěžovatelem v citaci zrušeného prý min. nařízení č. 81/1910 ř. z., je obsahově již prováděním hmotněprávního zmatku podle č. 9 lit. a) § 281 tr. ř., avšak ani v tomto směru neshledána zmatečná stížnost odůvodněnou.

Tvrzení, že citované vládní nařízení bylo prostě zrušeno, — tudíž celé, — nenachází v zákoně opory. Naopak praví vládní nařízení ze dne 30. června 1932, č. 107 Sb. z. a n. výslovně, že účinnosti pozbývají ona ustanovení dosud platných předpisů, která upravují též předmět, a uvádí ve čl. IV., které z předpisů dosud platných pozbývají platnosti, a v druhém odstavci téhož článku vypočítává ony j e d n o t l i v é p a r a g r a f y vl. nař. č. 81/1910 ř. zák., které se zrušují, pokud se týče nahrazují novými ustanoveními, avšak předpisu § 53 min. nař. č. 81/1910 ř. z., jehož předmět nebyl nově upraven, se nedotýká, tudíž ponechává jej právě jako všechny ostatní, jež nejmenuje jako zrušené, v neztenčené platnosti. Nemohl proto býti zákon porušen, nebo nesprávně ho užito vneseným výrokem pro domnělou neplatnost zákonného předpisu, o nějž se výrok opírá, neboť jak bylo dovozeno, předpis § 53 min. nař. č. 81/1910 ř. z. nebyl vl. nař. č. 107/1932 Sb. z. a n. derogován, a soud první stolice dovolává se ho tudíž právem.

Po rozumu citovaného předpisu jsou držitelé jízdních silostrojů povinni pečovat o to, aby části pro bezpečnou jízdu vozidla důležité byly udržovány v přiměřeně dobrém stavu. Stěžovatel, jemuž bylo podle skutkových zjištění soudu první stolice, vízicích i soud zrušovací, sděleno před odjezdem vozu, že ruční brzda autobusu účinkuje pouze, zatáhne-li se úplně dozadu, — protože táhla jen za poslední zuby, — věděl tedy před odjezdem, že součástka vozidla, důležitá pro bezpečnou jízdu, v přiměřeném stavu není, věděl také, že plně obsazenému autobusu jest jeti po silnici, jež má značný svah, přes to však nechal spoluobžalovaného H. odjetí, aniž se postaral o nápravu zmíněného, jemu známého defektu. V těchto okolnostech dlužno spatřovati opomi-

nutí, o němž byl obžalovaný R. i podle přirozených, každému snadno poznatelných následků, krom toho však také podle předpisů zvláště vyhlášených, jmenovitě předpisu § 53 min. nař. č. 81/1910 ř. zák. a podle své živnosti a povolání, jako majitel autodopravy s řidičskou zkouškou, s to nahlédnouti, že jimi mohou býti způsobena nebezpečství v § 335 tr. z. uvedená.

Příčinná spojitost mezi tímto opominutím a nastalým neštěstím nebyla přerušena tím, že spoluobžalovaný H. jel se svahu s vypnutým motorem a stále zataženou brzdou, neboť to neznamená více, než že H. svým vlastním neopatrným jednáním zavinil nemožnost použití nožní brzdy a do v r š i l nezpůsobilost ruční brzdy, čili přispěl d a l š í ne-dbalostí k tomu, že autobus nebylo lze ovládnouti. K tomu však nemohlo dojít vůbec, kdyby byl stěžovatel autobus pro vadu v ruční brzdě, jak mu to jeho povinnost kázala, nenechal prostě odejet, kdyby pak bývala ruční brzda, jak rovněž bylo povinností stěžovatelovou, uvedena do pořádku včas, byla tu možnost, jak zjišťuje soud první stolice v souhlasu se znaleckým posudkem, i při spádu silnice zablokováním zadních kol vůz pomalu zastavit a tím zamezit úraz. Neštěstí je tedy v ý s l e d - k e m opominutí stěžovatelova, jež další jednání řidičovo pouze dovršilo k tragickému konci, aniž tím však vznikla nová samostatná řada příčinná. Zákon nevyžaduje ovšem, aby protizákonný výsledek nastal v ý - h r a d n ě z opominutí obžalovaného samého. Za předpokladu prokázané již nepřerušené příčinné řady postačuje, tak jako je tomu zde, že opominutí bylo jednou složkou, jednou z podmínek, jež zmíněný výsledek připravily.

Námítka, že stěžovatel nemohl vědět, že řidič bude brzdy neodborně používat, je nezávažná. Nebylo třeba, aby si stěžovatel možnost t o - h o t o druhu představoval. Z toho však, co bylo soudem první stolice zjištěno, plyne naprosto důvodně závěr, že obžalovaný, autodopravce s odbornými znalostmi, jednaje proti platným předpisům, nejen že mohl, ale dokonce m u s i l předvídati, že je tu v krajní míře, a to za okolností zvláště nebezpečných, ono nebezpečství, o němž mluví ustanovení § 335 tr. z., jestliže přes sdělení o vadnosti staré a opotřebované ruční brzdy, pustil přeplněný autobus v horském kraji na cestu s terénem majícím prudký spád, a je tudíž výrok o vině obžalovaného i po subjektivní stránce odůvodněn.

Čís. 5403.

Zásada nedeliteľnosti stíhania, vyjadrená v § 48, odst. 3 zák. čl. XIV:1914, nebola ani pôvodným ustanovením § 12, odst. 1 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n., ani ustanovením § 6 cit. zákona v znení vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n. zrušená, ale naopak zosilnená v ten spôsob, že zahájením trestného pokračovania proti ktorejkoľvek zodpovednej osobe prerušuje sa premlčanie proti všetkým ostatným zodpovedným osobám.

(Rozh. zo dňa 18. októbra 1935, Zm IV 363/35.)